

ODPOSLOUCHÁNO**Roughův nátlakový zákon**

Dítě, které dokáže klást otázky, vás během chvíle dokáže vystresovat více než policejní vyšetřovatel.

Craftyův lstivý zákon

Otázky dítěte jsou mnohem rafinovanější a záladnější než otázky polejního vyšetřovatele.

PRÍLOHA

Vážená redakce, koupila jsem si ...

čtete na str. 31.

čtete na str. 29.-30.

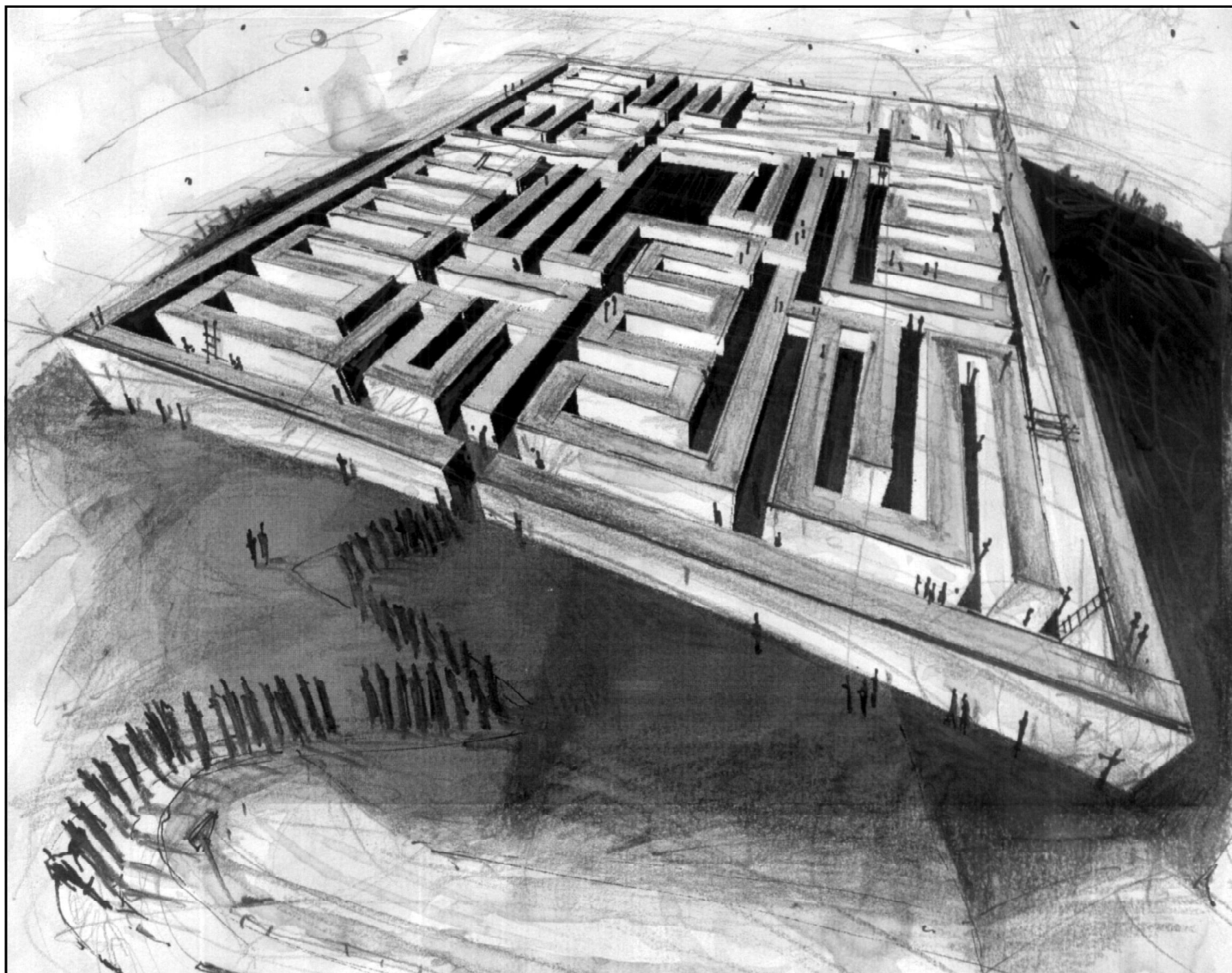
DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 2

neděle - 24. června 2001

TRUTNOV

E.J. 002 / MM

**2 MATĚJOVA
POKOJE**

1P / 2ND

Ach jo! Nudím se a navíc se pořád musím něco učit. Dneska třeba to, že redakce není žádný bordel. Tedy - aspoň to říkali. A to jsem

jenom z koše vytáhl krabici od kefíru a trochu jsem si s ní hrál. Vynadali mi a zbytek papíru mi vzali. Tak jsem si potichu našel v batohu, kde byla včera okurka, krabičku prášků. Než jsem ochutnal, zase mi ji sebrali! A ta hodná paní, která mě včera hladila, dnes vůbec nepřišla. To je tedy psí život! Něco se mi přece jen povedlo. Podíval jsem se do restaurace. Jen na chvíli. Když se nedívali a náhodou zapomněli zavřít dveře. Nenápadně jsem se jimi protáhl a už jsem letěl ze schodů. Škoda, že na to přišli tak brzy. Než jsem si vybral

místo, už mě dostihli - a musel jsem zpátky nahoru. No co, stočím se do klubíčka a nějak zbytek noci přečkám. Vyzraju na ně zítra.

P.S. Protože jsem tu nespokojen, zkoušel jsem se večer spojit se svými adoptivními rodiči Srstkou a Kubišovou, díky nimž, bohužel, bydlím u Kocychů. Ani s tím jsem nepochodil - při pokusu o správné nasměrování antény jsem byl přistižen Pavlem a ten mi mobilní telefon zabavil. Cítím se frustrován a nepochopen.

Otázky z dotazníku, jež dával svým přátelům v pařížských kavárnách Marcel Proust, jsme položili tentokrát členkám lektorského sboru sólové recitace

NA KOBEREČKU

Martině Longinové (učitelce LDO ZUŠ Kolín)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

Jeden výrazný, když mi byly čtyři roky a byli jsme u moře. Měla jsem velmi silný strach, dokonce jsem se bála i koupat, ale zároveň mě to fascinovalo! Nemohla jsem uvěřit, že není vidět druhý břeh.

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Určitě maximalismus a perfekcionismus, sklon neustále hodnotit lidi a situace (sebe nevyjímaje). Ubrala bych trochu intelektu a přidala více emocionální otevřenosti.

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

To co dělám mě baví, zvláště oblast interpretace textu i tlumočení do znakového jazyka - to obojí mi připadá smysluplné a užitečné. Kdybych musela měnit, věnovala bych se výtvarnému umění.

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

Napadají mě dvě postavy. Světově proslulý básník a sochař Michelangelo a moje pedagožka a přítelkyně, která mě velmi ovlivnila v práci i v osobním životě, Veronika Matějová. Z historie bych nevyřadila ani žádnou postavu, protože každá postava v

historii měla své místo. Bůh suď.

Jaké mužské vlastnosti si vážíte?

Asi, ...hmm.....charakteru, empatie a odvahy.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

Poctivost a citlivost sama k sobě i k druhým. Pokud možno - nezávislost a rozhodnost.

Do jakých dveří nevstupujete?

Bohužel, člověk musí mnohdy vstoupit i tam, kam nechce nebo kde není vítán. Já nevstupuji do těch dveří, za kterými mě příliš nezajímá, co tam je nebo bude.

Radkovi Marušákovi (učiteli ZUŠ Jindřichův Hradec, KVD DAMU Praha)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

To znamená z nejtěplejšího dětství? No, to asi jo. To když mne porazil na křižovatce moped, který řídil pán, co vezl nůši švestek. Kolem mne se seběhly prachatické cikánky a jedna mě ošetřovala a ostatní sbíraly ty švestky. To mně byly asi tři a já tam seděl, brečel jsem a kolem ty švestky a pán křičel...

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Jednu jenom, jo? Jsou dny, kdybych se vyměnil kompletně.

Asi bych si měl občas vzpomenout, že mlčet je někdy zlato.

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

Já bych asi lovil perly. V moři.

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

I když učím dějepis, nenapadlo mě nikdy hledat v těch postavách inspiraci. Asi by to byl i celý výčet, teď nevím, asi bych zabrousil hodně do historie. U postav 20. století je to těžší, člověk se na ně dívá stále z mnoha pohledů. No, asi Atila!

Jednoznačně bych do dějin nedal, kdybych mohl, Hitlera a to všechno. Je to něco, co mě odpuzuje a děsí. Taký cítím, že to má nějak přesah do dneška, ještě pořád.

Jaké ženské vlastnosti si vážíte?

Takové té jejich starostlivosti. Vědomí toho, a to ženy určitě mají víc, že odpovídám za blízké kolem mne. To je u žen mnohem víc než u mužů.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

Záleží, v jaké jsem uličce.

Do jakých dveří nevstupujete?

Možná do těch, které jsou moc otevřené.

KARTOTÉKA

DS 2001

- POSVÍTILI -

JSME SI NA

... Hanu Frankovou a seminář D

Každý den semináře D bude mít své motto. To zahajovací zní: "Představit si sen své paměti." a jeho autorem je Denis Diderot.

Sen mé paměti běží už od okažiku, kdy přicházím k budově ZUŠ a kdy do začátku semináře chybí ještě 15 minut. Přináší mi obraz Hanky, která stoupá po schodech ke katedře VD na DAMU a v ruce má sáček se šesti houskami. Je sobota ráno, do začátku lekce herectví je 15 minut a Hanka začíná housky pořádat. Do začátku lekce to stihne a pak statečně půl hodiny hraje, jak na ní padá sloup s balkónem. Lektorce ani neřekne, že je profesionální herečka v Karlových Varech. Střih. Hanka hraje Ajtmatovovu Vlčici v Chodovské tvrzi. Střih - a Hanka přichází. To už není sen. S ní jde malá skupinka frekventantů kurzu. Jsou celkem čtyři. Dalšíh pět osob patří k lektorce - mají být ku pomoci při cvičeních.

O rozjezdu semináře se špatně píše. Nic moc se neděje, a přesto jsou to klíčové chvíle pro průběh dalších 5 dní. Stoupáme po schodišti vonícím čerstvým nátěrem k divadelnímu sálu. Místnost je tmavá a chladná, za okamžik nás roztřeše zima. Hana nelení a představí se. Vysvětluje, proč si přivezla pomocníky. Mě znovu letí hlavou další vzdálené sny mé paměti - společné zážitky z dílny pro rodiče a děti na Chrudimi, stále usmívavá Hniličkovice rodina. Hanka chce říct, proč zrovna metoda Michaila Čechova a proč zrovna Racek jeho strýce Antona Pavloviče. Nic nevyssloví, protože ji vyruší šramot z chodby. Zpozorní a tiše řekne: „Přichází Čechov. Nebo Fedotov.“ a otevře. Vějde Jakub Hulák v červeném optimistickém tričku. „Tak až přistě...“ Jakub nepřinesl dobrou zprávu. Ostatní přihlášení seminaristé jsou nadále nezvěstní. Jakub popřeje hezký den, tiše odchází a Hanka dopoví načatou myšlenku. Dál nastiňuje denní program semináře (pohybová a hlasová rozcvička, práce na textu Racka - především dialogy Niny, Máši, Trepleva a Medvěděnka - a v poslední půlhodince improvizace).

Přecházíme k praktické ukázce rozvíčky vybudované na základě metodiky Michaila Čechova. Hančini pomocníci se staví do kruhu, Hanka doprostřed, divadelní sál se rozeznívá peruánskou hudbou. Malá skupinka seminaristů hledí na to, co se odehrává v kruhu. Krom skutečně fyzicky náročného pohybu stihne Hanka kontrolovat skupinku, komentovat její činnost (slovy: Výborně! skvěle! Drž to emocí! ještě! Dobrý!...). Diváci mají příležitost místy pocítit skutečné přelévání emocí mezi „cvičícími“ a i výpadky jednotlivých osob. Velký zážitek, avšak obtížně popsitelný. Druhá část rozcvičky pracuje s důležitou rekvizitou, dřevěnou tenkou holí. Vypadá to úplně obyčejně. Hůl poletuje přes kruh přehazována mezi lidmi, její let je zpomalován, stává se součástí rituálu. Něco je ve vzduchu. Soustředění. Energie. Soudržnost. Spolupráce. A ještě něco navíc. Něco, co divákům chybí a čím jsou fascinováni. Tak trochu šamanství - nebo ne? Je to jen cvik? Uvidíme za pár dní... Hudba tichne, soustředění zůstává. Hanka stojí s tyčí v natažených rukách. Tyč padá. Chytí ji Honza v letu směrem k zemi? Magda? Bára? Ostatní? Chytí, většinou. Chytily bych ji já? Nevím. Nevím, zda se ještě umím tak naladit a soustředit.

Rozcvička končí a seminaristé ještě chvíli hledí na už prázdný prostor sálu. Hana vysvětluje, prozrazuje figličky. Mluví o tom, že je třeba naučit se cítit své tělo v čase. Tělo je hercův nástroj, nic jiného totiž nemá. Je dobré, účastníci-li se takových věcí divák? Otázka je sporná, jsou názory pro i proti. Hanka sama se ale nejvíc naučila v hledišti. Pozorováním druhých. Proto učí své mladičké kolegy pracovat i před divákem. Proto též někdy střídá skupiny. Jedna pracuje a druhá se dívá - a naopak.

Pokračuje se intimnějším cvičením. Hanka k němu vypráví starou báj o ptačím sněmu, to je příběh, kterým se její skupina v poslední době zabývá. Aby seminaristé znali kontext. Každý si najde místo, změní se v hromádku ničeho. Zadaní je jasné. Z ničeho vznikne něco. Žijící bytost. Pták. Věc se nepodaří dokonale, přesto je to velký divácký zážitek. Dá se i vycítit, kde se daří více a kde méně.

Hanka bere do ruky knihu - Pohyblivý bod od Petera Brooka - a čte z ní o Čechovových hrách. Čtené komentuje, doplňuje o své zážitky.

Všichni se přesunují do malé kuchyňky. Vaří se čaj a káva. Při pití se povídá. Jak se jmenujeme, odkud jsme, co chceme a kam směřujeme. Seznamujeme se. Hanka se zmiňuje, že nevíme co v nás vězí a někdy si sami otevřeme i tajný šuplík běsů. I to patří k životu. A k herectví. Někdy může inspirovat právě takový běsík ošklivý. I když vyleze bez ohledu na naši kultivovanost. S povídáním o obtížných situacích při představeních se středoškolačky padají zábrany. Seminaristé si přestávají být cizí. Něco začíná.

Zítra si přineseme velký papír a denně si na něj každý napíše svůj nejsilnější vjem. Zážitek. Kdybych si formulovala dnes ten svůj, byl by to nápis: CÍLENÁ ENERGIE S VELKOU POKOROU.

A ještě zadání „domácího úkolu“. Znovu se podívat na Čechovova Racka a zaměřit se na postavy Niny, Máši, Trepleva, Medvěděnka. Sesbírat informace o postavách.

Je to tak. Při startu semináře D se zase tak moc nestalo. Dávalo se. Povídalo. Víc nic. Přesto mám do rána o čem přemýšlet. A asi i další 4 lidé - seminaristé. Škoda, že jich není víc.

Trutspektorka D7

ODPOSLOUCHÁNO

....na rozborovém semináři pro sólisty III. kategorie

V sobotu (23. 6. ve 12.30) se v aule SLŠ opět sešel lektorský sbor s recitátory a jejich doprovody - tentokrát však se zástupci kategorie třetí.

Lektoři nejen, že zůstali ve stejných dvojicích jako včera, ale dokonce seděli i na stejných místech. Radek Marušák a Zuzana Dvořáková v nezašším (zároveň i nejvyšším) místě místnosti, Alena Palarčíková a Ema Zámečníková na místě nejsvětlejším (v bezpečné vzdálenosti od dveří, kterými někdo stále vcházel a vycházel), Jiřina Lhotská a Martina Longinová na místě nejbližším pro vcházející recitátory (přišli-li dveřmi).

Stejně jako v pátek byli lektoři velice vstřícní, pozorní, citliví a přemýšliví, obraceli se především k recitátorům samým a spolu s nimi se dobírali odpovědi na otázky po smyslu textů, příčinách technických nedostatků a nebo i momentálních indispozic. Nepadaly žádné odsudky, spíše návrhy, z jakého dalšího úhlu pohledu lze na text nahlédnout. Žádné kategorické soudy, že něco je právě tak a ne jinak. Mluvílo se o individualitě každého recitátora, o jeho vlastních názorech, o jeho cestě. Možná to při čtení vypadá jako fráze, ale tyto rozhovory byly o skutečném partnerství lektora a recitátora, skoro by se chtělo napsat o pohledu staršího kamaráda na práci blízkého přítele.

Ti recitátoři, kteří obešli celý trojlístek lektorských dvojic, si možná všimli drobných odlišností v přístupu. Všichni lektoři něco opravdu pochválili - Radek se Zuzanou přemýšlivost dětí a schopnosti soustředit se od časných ranních hodin, Alena s Emou originalnost vlastního výkladu textu, Jiřina s Martinou dar vyprávět, stavět příběh, provádět posluchače textem. Nejvíce zcela konkrétních otázek pokládal Radek se Zuzkou, ale tak dobře, že to jejich posluchače uklidnilo a dodalo jim to chuť nad textem přemýšlet dál. Na technické detaily přednesu upozorňovala Alena s Emou a dodaly často i směr možného dalšího vývoje práce

s konkrétním textem. Martina a Jiřina často operovaly s momentálním stavem recitátora - citlivě si všimly indispozic a nebo velkého zaujetí textem. Alespoň mi to tak při mém častém pobíhání mezi lektorskými dvojicemi připadalo. A to vše navíc adekvátním slovníkem, s úsměvem a v pohodě, jako by i přes drobný vytrvalý déšť zářilo v aule šest malých sluníček.

Možná to bylo i tím, že aula SLŠ je tak trochu začarovaná. Všimla jsem si třeba, že sednuli si k jakékoli dvojici lektorů, slyším dobře místo nich vždy obě dvojice ostatní. Je to zvláštní pocit. Vidím Radka se Zuzkou, slyším od nich jakési „šušušu šušušu šepotá“ a do toho mi velice zřetelně jde Jiřinin hlas: „Tebe ten text baví, vidí?“, s nímž se prolíná replika Alenina: „Cítili jsme, že máš rád Karla IV., ale nevíme, co si myslíš o Buškovi.“ A já sice vím, co si já myslím o Buškově, ale nevím, co to vlastně Zuzka říkala. Tak je to. zaujatě zaznamenala Trutspektorka D7

ODPOSLOUCHÁNO

v diskusním klubu pro doprovod sólových recitátorů a seminář A (Slova a obrazy)

Lektor: Jaroslav Provazník
Místo: SLŠ učebna č. 1

Tentokrát o vystoupeních recitátorů III. kategorie

Po delší noční aktivitě zpravodaj vstoupil do místnosti SLŠ/1 s drobným zpožděním. Místnost se nezměnila, židle ve stejném uspořádání ze včerejška (kruh). Někteří z aktérů dokonce zaujali stejná místa a často i podobné pozice. Lustr, i přes šero z ulice (za okny stály drobný déšť a šedé mraky), stále nesvítí. Složení aktérů poněkud proměněno, přibýly nové tváře. Lektor opět nabízí cestu, jak se vyhnout prvotní dojmologii prostřednictvím strukturované diskuse. Tentokrát účastníci ve třech skupinách: nováčci – na DS prvně, zkušenější – na DS více než jednou, veteráni – na DS od nepaměti (poznámka: úvahy o šikaně podle délky služby v přednesu se nepotvrdily – C3). Zadaný vstupní podnět k diskusi zněl: „Zkuste promyslet, co se

mohly děti na svém vystoupení tady naučit?“ Nováčci: pobavit, někdo sdělit, dokonce sdělit představu. Zkušenější: vybrat text, pokusu s textem se vyrovnat, práci s tělem (někteří i postoj – příchod, uvědomit si těžiště), mít vztah k literatuře. Veteráni: používat paměť – všichni, pracovat na hlasové technice, procvičit schopnost koncentrace, naladění se na publikum.

Následná diskuse se rozproukla na společně pojmenované okruhy problémů:

Role odborné pomoci spolupracujícího pedagoga, vedoucího (uveďme lektorem: Která vystoupení vám připadala taková, že by potřeboval recitátor výraznou odbornou pomoc? Která naopak naznačovala skutečně fundovanou podporu vedoucího?)

Diskutující se shodovali na potřebném podílu skutečně fundovaných odborných rad u dramaturgie (uvést text do souvislosti s kontextem doby, autorova díla i vztahu mezi textem a interpretem – věková a zkušenostní přiměřenost), u práce na výstavbě textu, práce s technikou – hlasu, těla. Tato témata byla dále samostatně diskutována, v názorech diskutujících však úloha pedagogů připravujících recitátory byla neustále přítomna. „Některé děti by mohly jistě víc, kdyby měly podporu pedagoga.

Dramaturgie
Diskutována byla především délka textů, její adekvátnost možnostem dětí i posluchačů („v řadě případů šlo o nepřiměřeně dlouhý text, který nebyl řádně vypointován“). Je hodně důležité, aby z přednášejícího bylo možno vnímat jeho vlastní chťení text sdělovat, dokonce sdělovat i svůj postoj k textu a jeho obsahu. Jako poměrně úspěšná cesta k recitátorům „apoetického věku“ byla označena interpretace nonsensu.

Výstavba textu a vlastního vystoupení
Především u delších textů se ne vždy dařilo udržet ústřední linii, příběh (i v této kategorii převažovala próza). Častým slovem této fáze diskuse byla pointa. Šlo o problémy jak v pojmenování a vystavění ústřední pointy vystoupení, tak v pointování dílčích situací (diskutující narazili i na příklady nedostatku opacného – drobné, situační pointy vyhladily celek a došlo k nelogickému roztrhání textu). U jednotlivých vystoupení se diskuse točila kolem míry divadelnosti (divadelní dialog vers. přednes), použití vnějších znaků (šarže v přímé řeči používání ilustrativních gest apod.). Zajímavý problém odkryla diskuse o mutujících chlapcích.

ZDE
OUSTUJÍMĚTE

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

DNE ... 6. 2001

Příjmení:	Hniličková - Franková
Jméno:	Hana
Vlasy:	momentálně zkrácené
Barva očí:	věkem se mění a už dlouho se mi do nich nikdo neřival
Barva stěn koupelny:	bílá
Oblíbená barva ponožek:	černá
Oblíbený drahý kov:	stříbro
Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	koncem sezóny neuzvednu nic
Za 24 hodin ujde:	jak kdy, chodím ráda
Večeře pro dva za 55 Kč:	zeleninový salát
Vydal: Trutspektorát 24.6.01	

DNE ... 6. - 2001

P R Ů V A N

č.2

vstup starším 18-ti let z akázán

Větry básní 1 – Tomáše Karbana

(III. kategorie)

Mě se recitace hodně líbila. Lidi poslouchali, celková úroveň byla podle mě dobrá, ale každý udělal nějakou chybu. S mou recitací jsem byl spokojený hodně. Porota? Jsou příjemní, hodně poradí – co zlepšit. Z textů se mi rozhodně líbila „Voda se šťávou“ – jak to Jan Cina říkal, měl to dobře udělaný. Vybral si dobrý text. Ale porotě se nelíbilo, co se líbilo mě.

Větry básní 2 – Mirky Jamborové

(III. kategorie)

Hezké, příjemné, zvláštní atmosféra. Někteří diváci byli zvláštní tím, že se na recitaci dívali vtipně, smáli se tam, kde nic vtipného nebylo. Ale byli docela fajn. Byly tu hezké texty, některé se mi ale nezamlouvaly. Zaujala mě jejich rozmanitost, někteří recitátoři s nimi dokázali velmi vtipně naložit. Přehlídka mi určitě něco přinesla – může mě inspirovat do dalších let. Porota mi poradila, co zlepšit, získala jsme nové zkušenosti, seznámila se s dětmi a navíc se ještě půjdeme podívat na divadelní představení... Určitě mi to něco dalo.

Proč recituji? Protože mě to baví. Hodně se zabývám texty, je to nejoblíbenější věc, kterou dělám na dramaťáku. Chtěla bych se zdokonalovat a zdokonalovat.

Jestli i sama píšu? Zkoušela jsem psát do nejrůznějších soutěží, většinou neúspěšně. Nejradši píšu horory, zrovna teď ale vymýšlím s kamarádem Georgem Pinkavou detektivku.

Po některých bonbonech větrné poznámky:

Prostor. V aule lesnické školy se nedá recitovat. Pro recitátory je nepříjemné, když je před nimi široká prázdná ulička. Nelíbí se mi to prostředí. Když se chce oduševnělý výkon, musí být i oduševnělé prostředí. V první řadě paní klimbala a to mne vyvedlo z míry. Kaplička, kde jsme recitovali minulý rok, byla mnohem lepší. Už se těším, až zas budu recitovat v Jesličkách (pozn. Hradec Králové), tam je pěkná atmosféra. Taky mi nevyhovoval začátek v devět hodin ráno.

Veronika a Anička, Svítavy a Žamberk

Dokonale vyvětráno

Aneb okluzní průlet skrze sobotní představení sepsaný na kůži (gauči v kině) s členy Studia divadla Dagmar

1) Na jednom stromě – Gymnázium P. Střížkovského, Brno

Slova z kůže: Zнала jsem text, je krásnej, ale nelíbilo se mi to zpracování. Byly tam zajímavé nápady – ale to bylo všechno. Chtěli si scénu zmenšit zataženými závěsy, ale pak je nebylo po stranách vidět. Scénicky nevyřešené.

2) Willy a Chlupatec – LDO ZUŠ Uherské Hradiště

Slova z kůže: Byl tam šikovný kluk. Agresivní líčení Chlupatce. Mě se zase v podání čtyř lidí Chlupatec líbil. Mě se nelíbila jeho stylizace. Mámy byly docela dobré. Zvukově se mi líbilo vybubnovávání Chlupatce.

3) Mluvili jsme do radia – Páni kluci, ZUŠ Žatec

Slova z kůže: Bylo to čistý. Roztomilý. Škoda, že lip nemluvili. Text byl pěkný. Jednoduché, nebyly tam žádné zbytečnosti, žádné zbytečné rekvizity. Moc se mi líbil Celestýn, Vendelín.

4) Píseň o Viktorce – Dramatický kroužek při Horní Maršov

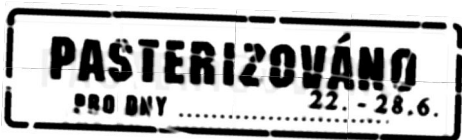
Slova z kůže: Krásný text, akorát mohli trochu škrtat. Nepochopili jsme, proč na boku jeviště stály dvě dívky, které k představení patřily a nepatřily. Nelíbilo se mi, že hlavní postava četla. Taky to bylo statické.

Na dílnách pro recitátory se pracuje s hoblíkem?

Vyjeli jsme ze Žamberka vlakem a já jsem se ptala, co se dělá na recitátorských dílnách. Olinka mi řekla, že se tam hobluje a vyřezává. Že dostaneme hoblíky a budeme pracovat. Ptala jsem se, co budeme hoblovat a Ondra mi říkal, že se musí spravit sklíčený nábytek, který se používá na přehlídce. Naše kategorie (III.) že bude hoblovat židle. Když jsem zjistila, že to nebyla pravda, bylo to pro mne celoživotní zklamání. A proto podávám návrh na další přehlídku: Hoblujeme!!

Anička ze Žamberka

Co se ti líbí? Celostátní dílna dětských recitátorů. Proti čemu protestuješ? Aby to tu skončilo.

S čím souhlasíš? Aby to tu příští rok bylo zase.

Co chceš říct? Svůj text.

Na co se chceš zeptat? Jak jsem se sem vůbec dostala.

Co si o tom myslím? O čem?

Co si chceš pamatovat? Že jsem tady někdy byla.

Iveta Mlejnská

Co se ti líbí? Můj psík.

Proti čemu protestuješ? Jsem silná feministka.

S čím souhlasíš? S jednou dvojkou na vízo.

Co bys chtěla říct? Všechno – jsem strašně ukecaná!

Chceš se na něco zeptat? Bude zločin, když zabiju souseda?

Co si o tom myslíš? Nic.

Co si chceš pamatovat? Moje paměť je jako slepičí, takže většinu a dost.

Katka P, čili anonym

Ofuk recitátora III. kategorie –

Jonáše Konývky

Průvan (P): Jak se ti recitovalo?

Jonáš: Líp se mi recitovalo minulý rok – v kostelníku. Skoro všem recitátorům se tam nelíbilo, jenom mně a mému kamarádovi ano. Zdála se nám tam dobrá akustika. Myslím si, že tady málo lidí na recitátory vidí a navíc ty televize...

P: Zhodnotil bys celkově tuto recitační přehlídku? Jonáš: Celkově – Co je dobrý, je to, že pro recitátory je skoro všechno v jedné budově. Ubytování, jídelna. Z recitace – něco vyčnívalo, ale většina recitátorů měla střední až vyšší úroveň kvality přednesu. Docela dobrý základ má Jonáš Bořil, líbil se mi ještě jeden vážný text – Před kamennou zdí.

P: Proč ses rozhodl pro text Píseň o sokolovi (Maxim Gorkij)?

Jonáš: Tři nebo čtyři roky na mě všichni porotci naléhali, ať zkusím vážnější text nebo aspoň básničku. Že recituji pořád jen legrácky. Rozhodl jsem se teda pro vážný text a básničku od Morgensterna. Abych pravdu řekl, udělali jsme ji z týden. Ale s Gorkým se pereme už od září. Text jsem si vybral sám. Jeden můj kamarád před časem recitoval také jeden text z této knížky, půjčil jsem si jí a svůj text v ní vyhrabal.

P: Myslíš, že existuje něco, co by se mohlo v organizaci přehlídky zlepšit?

Jonáš: K přehlídce recitátorů nic nemám, ale myslím si, že soubory by mohly spát tady (v lesnické škole). Chápu, že je to drahé, ale do tělocvičny je to moc daleko a tady je všechno v jedné budově. Taky by soubory mohly mít diskotéku a podobně.

Pasterizovaná deratizérka

v s t u p s t a r š í m 1 8 - t í l e t z a k á z á n

Kdo je kdo ?

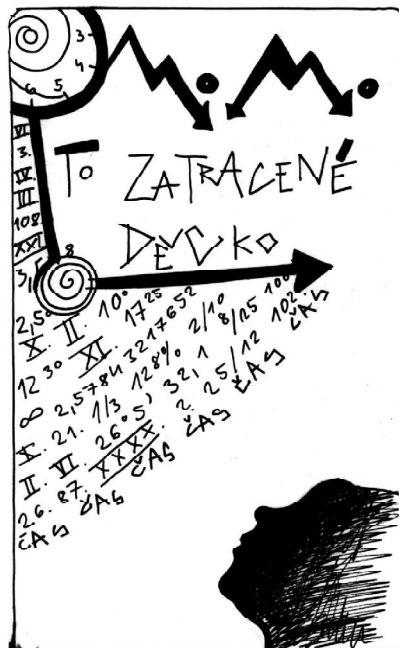
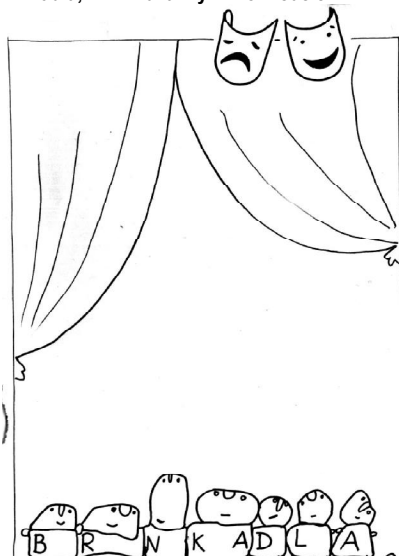
Pecka je naše vedoucí,
Jde jí všecko skvěle,
Hlas má na nás utlumující
A pořád něčím mele.

Je trpělivá, správná, hodná
Mívá i dobrou náladu,
K této společnosti je vhodné
A k snídani mívá roládu.

Pecka, pecka, pecička,
Naše hodná holčička.
Uvedla náš soubor s pomocníky,
A posadila nás na nočníky.
Dáme se s ní do práce
A užijeme spoustu legrace.

Hrajeme různá představení,
Vůbec žádné špatné není.
Někteří hrají momo, odyseu nebo i číňany,
Ale ty další jsou ještě před námi.

Brnkadla, CVČ Lužánky Brno /neděle ND/

Vedoucí projektu : Mgr. Petr Žák
Výtvarná část : Mgr. Libuše Velebová
Literární část : Mgr. Marie Jurová
Historická část : Mgr. Denisa Islami, Mgr. Petr Žák
Jazyková spolupráce: Mgr. Miluše Novotná, Mgr. Jana Nováková,
Mgr. Štěpánka Faglerová
Technická část: Mgr. Stanislav Rychlý,
Mgr. Petr Černošek (počítačové zpracování)
Mgr. Petr Žák (fotodokumentace)

ZŠ Znojmo, Vídeňská

ZŠ Znojmo - Vídeňská
Vídeňská 84
Znojmo
669 02

Telefon: 0624 227532
Fax: 0624 227525
E. adresa: zsviden@mbxzn.cz

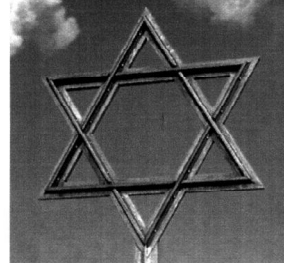
El. adresa: zaviden@mbboxzn.cz

El. adresa: zaviden@mbboxzn.cz

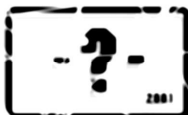
El. adresa: zaviden@mbboxzn.cz

ZLO MÁ Jméno

HOLOCAUST

Kdo je kdo ?

Naše škola, ZŠ Vídeňská – Znojmo, /neděle, kino/ se už delší dobu zabývá tématem Holocaust, které zasáhlo jistě celý svět. A tak i náš dramatický kroužek, vedený Petrem Žákem, se zúčastnil této akce věnované obětem koncentračních táborů. Pásmo veršů, napsané židovským chlapcem, pojednává o jeho životě v ghetu.

H - hlad a hrůza
O - óó... Bože!!!
L - láska - Kde je?
O - odloučení
C - cit - Kam se poděl?
A - zbývá jen doufat...
U - úzkost
S - smrt - Proč?
T - ticho - Všude samé ticho.

Imno kaba : Ivana Vioňanská
Žela, tuda : ZŠ Kojm, Videnická št - 7.8
Vzicipici : Maue Jurod
Byllekte : Kojm, Dukovná 144

Kdo je kdo ?

LDO ZUŠ Uherské Hradiště (neděle, kino)
Je nás 12, z toho 10 holek a 2 kluci. Několik
pouček o nás:
Jeden z mužů není žena (doufáme - věříme)!
18,5 % souboru má modrý spacák, zbytek čeká
na pastelky.
1/8 lidí ze souboru mají rádi BeBe Dobré ráno
(s příchutí oříšků).
Všichni máme rádi maso, i když se v ČR vyskytuje
nemoc BSE.
1/12 z nás miluje třešně a neustále jim píše SMS

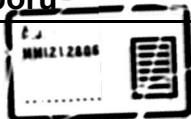
(zbytek chodí za hřibama).
1/3 z nás má kruhové náušnice.

P.S.: S pozdravem!

ODPOSLOUCHÁNO

... na diskusním klubu s vedoucími souborů

Místo: *salónek v ND (tato místnost v prvním patře nenese žádné další vnější označení – ani číselné!)*

Přítomni: *viz. informační brožura DS 2001, první polovina str. 5 a vedoucí souborů jmenovaní na str. 20 v téže brožuře, navíc několik blíže neidentifikovatelných subjektů, které s největší pravděpodobností ani v brožuře uvedeni nejsou!*

Čas: *26 minut po limitu uvedeném v časovém rozvrhu DS 2001 ve 3/4 str. 10 již zmíněné informační brožury*

Byla hodnocena čtyři právě zhlédnutá představení, která otvírala druhou část DS 2001. Cituji z úst předsedy lektorského sboru Jaroslava Dejla: „Bude to takové povídání o viděném.“ Schéma hodnocení bylo ke každému představení stejné.

Schéma:

- A) geneze souboru – informace podával vedoucí příslušného souboru
- B) obecné vyjádření, třenice, doporučení, hledání pozitiv i negativ, resumé lektorského sboru
- C) reakce, vysvětlení, doplnění, odpovědi na otázky, obhajoba, vyjádření nesouhlasu i souhlasu, doznání se vedoucích apod.
- D) reakce blíže neidentifikovatelných subjektů a všech zúčastněných, jež mají potřebu dále se vyjádřit, v neurčeném pořadí

1) **Nad recitačním vystoupením Gymnázia P. Křížkovského, Brno** (ved. *Nad'a Kovářová*) **NA JEDNOM STROMĚ**

Premiéra: 14. března 2001

Krátce z geneze souboru: třída pracuje se svou vedoucí a učitelkou v jedné osobě od loňského listopadu, texty si hledají a vybírají děti samy, ale text L. Aškenazyho nabídl svým svěřencům sama N.K. Jde o gymnázium s uměleckým zaměřením, inscenace vznikla ve vyučovacích hodinách.

Na úvod části B) porota ocenila především přínos představení dětem, které mohly reflektovat své vlastní životní problémy. Jelikož se začalo diskutovat o vhodnosti použití „dvorečkové metody“ a někteří přítomní (zvláště ti zahraniční) tento u nás běžně užívaný, nebojím se použít označení terminus technicus, neznali, ujal se slova J.V., jež v sobě nezapře pedagoga, a počal vysvětlovat, že tento termín se u nás začal užívat v 60. a 70. letech a jde o prostředek, který pomáhá dětem... Byl přerušen jedním z blíže neidentifikovatelných subjektů, který prohlásil: „To je to, když dítě přijde na jeviště, koukne do bedny, najde knížku a položí otázku, o čem bychom si mohli zahrát pohádku?“ Diskuse se posléze vyvíjela tak, že šlo o dvoreček funkční, na konci nedotažený, poněkud nejasné (ne zcela zřetelné)

bylo převtělování postav z dvorečku do Aškenazyho textu a zpět - pomocí klobouků. Představení bylo vytknuto, že mělo dva konce a že ve spleti mnoha šátků, látek a zvonečků se poněkud ztrácelo, o co v příběhu jde především. V závěru se rozvinula velmi zajímavá diskuse o divadelním prostoru, jehož změna může velmi zásadně narušit ráz celého představení, rozbourat dobře vystavěnou mizanscénu, temporytmus i dvoreček, což byl s největší pravděpodobností případ jinak kladně přijatého a hodnoceného představení, neboť to vznikalo a bylo nazkoušeno v učebně gymnázia, kde bylo posléze i sehráno. Na tomto typu jeviště se toto přestavení hrálo poprvé. Úplně na závěr byla pochválena dobrá mluvní a pohybová kultura gymnazistů.

2) **Nad recitačním vystoupením LDO ZUŠ Uherské Hradiště** (ved. *Hana Nemravová*) **WILLY A CHLUPATEC**

Premiéra: 22. března 2001

Krátce z geneze souboru: Soubor společně pracuje asi čtyři roky, k výběru textu došlo v knihovně, kde se dá ležet na zemi a číst. Dětem pomohlo představení především v rozvoji pohybových dovedností. Zpráva pro diváka – každý má nějakou bednu, ve které má své strachy a někdy má kolem sebe lidi, kteří mu se strachy pomohou.

Z rozboru vyplynulo: Příběh byl jasně sdělen jednoduchým vyprávěním, v inscenaci mohla být více posílena složka imaginativnosti. Poněkud mlhavě bylo na jevišti zdůvodněno, proč matku hrají dvě postavy. Vysvětlení vedoucí H.N. bylo prosté – matka je vědma, silná postava, proto jsme ji posílili zdvojením. Dále bylo konstatováno, že princip násobení rolí byl vlastně použit i v případě Chlupatce. (Pro zapomětlivého diváka připomínáme, že činitelem bylo v tomto případě číslo 4.) Lektorů se zmínili i o prvoplánovosti užitých výrazových prostředků při ztvárnění zvířat a podobně. Diskutovalo se o nejasné funkci bedny, která se v průběhu inscenace měnila např. v pytel, ale tato proměna nebyla jaksi divákovi zřejmá a dozvěděl se o ní až dodatečně z verbálního jednání. Opět došlo na povzdech nad problémy s prostorem, které zakončil jeden z přítomných lapidárním konstatováním: „Jak se to postaví, tak se to má hrát.“ Což sbor lektorů upřesnil v tom smyslu, že zkušenější děti se s problémem prostoru vypořádávají mnohem jednodušeji. Téměř na závěr byla vedoucí pochválena za vhodnost dramaturgického výběru.

3) **Nad recitačním vystoupením LDO ZUŠ Žatec** (ved. *Eva Vencílková*) **MLUVILI JSME DO RÁDIA**

Premiéra: 7. února 2001

Krátce z geneze souboru: chlapecká skupina vznikla záměrně oddělením chlapců z ostatních, převážně dívčích skupin. Důvodem k tomu byl fakt, že výběr inscenačních témat je většinou podřízen většině, tj. dívkám, chlapci mají jiné zájmy a problémy. Mikuláše znali všichni a zdramatizovanou kapitolu knížky Mikuláš a jeho přátelé si páni kluci vybrali sami. Vytvořila se z nich dobrá parta a pro vedoucí to podle jejích slov byla cenná zkušenost.

Shrnutí lektorů: Jen čas od času se objeví takový soubor a vždy je příjemnou změnou. Ze slov

kanadského lektora E.M. se dozvídáme, že v tom se zcela shodujeme s praxí v zahraničí. Host z Kanady ocenil (na všech dnešních představeních) přínos pro děti a povzdechl si, že lituje absence takové zkušenosti v době svého dětství. Právě dokonce, že v tomto jsme jeho zemi předstihli. A my dodáváme – pěkně se to poslouchalo. Během střídání významných i méně významných replik bylo pochváleno dobré obsazení jednotlivých postav, bylo poznamenáno, že komediální rovina celého příběhu pomohla zastřít některé nedostatky ve vybavenosti hochů, že nijak objevný výběr předlohy dal chlapcům možnost sebevyjádření a padla poznámka i v tom smyslu, že díky malé zkušenosti pánů občas pokulhával temporytmus představení. Ve znakově nijak náročném představení šlo především o velmi důležitou zkušenost pro všechny zúčastněné zástupce mužské části populace.

4) **Nad recitačním vystoupením dramatického kroužku při ZŠ Horní Maršov** (ved. *Kateřina Klimešová*) **PÍSEŇ O VIKTORCE** **Premiéra: 17. června 2000**

Krátce z geneze souboru: Pracují spolu asi 1,5 roku. Představitelka Viktorky si text vybrala sama (především kvůli milostnému rozhovoru). Ze sdělení vedoucí souboru se dozvídáme i informace, které potažmo potvrzují slova, jež zazněla v rozboru předchozím. Ze souboru odešli jediní dva kluci, neboť je předloha neoslovila. Starší mládenec byl do souboru přizván odjinud a také nejprve váhal, než „hozenou rukavici zvedl“.

Z poznámek lektorů: Jde o pokus interpretovat českou klasiku, ten vyžaduje technickou zdatnost, neboť způsob využití mluvní a pohybové stylizace odhaluje na jevišti každou nepřesnost, chybu a nevybavenost, která se projevila především u méně zkušených dětí v chóru. Zaujaly zejména sólové výstupy a práce hlavních protagonistů s minimálním gestem. Opět se diskuse stočila k „dvorečku“, jež byl v tomto případě zcela zbytečný a neměl žádné opodstatnění, ba naopak byl jednou z příčin trojího konce, který jinak poměrně emotivnímu představení neprospěl. Z reakce paní vedoucí vyplývá, že dvoreček původně představení nerámoval a důvodem k jeho přidání byla snaha o inovaci již poměrně málo zkoušeného a hraného výstupu. Několik drobných výtek na závěr nabádalo k čistotě a důslednému využívání výtvarných prostředků: kabátu (pohozenému na ramenech představitelky hlavní a jediné mužské role), bubínku (Amati-Kraslice) a černých šatů (každý pes, jiná ves – peníze, peníze a peníze – to je to, o č tu běží!)

A rychle na večeri, umýt a spát, zítra nás čekají další překvapení, zkušenosti a inspirace, budeme zase hodnotit, hledat, nacházet, pojmenovávat, citovat, litovat, trucovat, bálovat, kupovat, zpytovat, kytovat, víkovat, dokovat, přetavovat.....

ONE 22. 28. 6. - 2001

ODPOSLOUCHÁNO

... na diskusním klubu pro seminaristy DS

Moderátorka: Jiřina Lhotská
Místo: malý sál MÚ
Zaměření: vystoupení kolektivů
(dětských divadelních,
recitačních a loutkářských)

Průběh akce:

V bunkrovitě monstrózní stavbě „Bílého domu“ (pozn. C3: místní označení), v jejích suterénních prostorách se nachází malý sál (i ten nese stopu architektonického vyprázdnění vrcholné normalizace), do kterého po těsné spolupráci s Městskou policií vstup umožnila až sama moderátorka diskusního klubu (pozn. jaké postavení má J.H. v MP se zatím nepodařilo odhalit). Díky jejímu zásahu se v potměném přisálí rozsvítilo a sál neobvyklého půdorysu byl pro seminář otevřen. Auditorium (30 – 40 osob nejrůznějšího věku) zaujalo pro DS typizovaný kruhový tvar.

Moderátorka navrhla postup diskuse: 1. představení diskutovat v pořadí, jak se odehrála (původně každému věnovat 15 min), 2. pokusit se popsat základní viděné situace, 3. pojmenovat komplikovaná místa, 4. možná volná témata V úvodu byl ohlášen také vstup jednoho z členů poroty (ohlášena Irina Ulrychová)

Na jednom stromě (Gymnázium P. Křížkovského Brno)

Klíčovou otázkou u tohoto představení se pro diskutující stalo propojení dvou plánů, povídky L. Aškenazyho a příběhu ze života (zamilování spolužáci a nepřejícníci). Hledání pochopení si již vyžadovala sama nastolená vstupní situace: dospívající čekají před návštěvou kina či divadla

někde v zahradě a pohrávají si s balónkem a přitom se lehce posmívají svým do sebe zakoukaným spolužákům (ne pro všechny účastníky diskuse byla tato situace uvěřitelná). Hodně se mluvilo o množství navršených prostředků (šátky, závěsy, klobouky a z nich utvářené kostýmy, zvonky, dále pak stronza, proměny postav), které však sdělení svou nevyhraněností a nahodilostí spíše zatemňovaly než podporovaly. Padla i slova o zahlcení prostředky, jež paradoxně přes množství přinášely pád temporytmu. Ovšem ústředním problémovým místem byla nejasnost sdělení: proč se do paralely s první nesmělou láskou, která se evidentně rozbíhá, staví příběh původně autorem zjevně napsaný o osudovém míjení? Několikrát se v diskusi objevily a byly argumentovány pocity absence divadelního sdělování. Postavy neměly prostor k jednání, většina informací šla pouze z říkaného textu.

Willy a Chlupatec (ZUŠ Uherské Hradiště)

Diskutující se shodovali u této inscenace na termínu vyprávěné divadlo. Většina informací šla opět ve slovech a to ještě často překrývalo i jen náznaky jevištních akcí. Také podle diskutujících ne vždy bylo jasné vymezení postav, ale i význam ústřední „bedny“ byl zamlžen. Zástupná rekvizita (bedna) nebyla podle hlasů v diskusi oživena dostatečně výraznou hereckou akcí, aby se skutečně proměnila například ve starý pytel. Z hlediska zřetelnosti bylo problematické příliš výrazné rozčlenění jednoho příběhu na dílčí epizody (kouzelnické souboje), čímž došlo ke ztrátě možnosti gradovat celek a tím také nevyšla ústřední pointa. Časté připomínky byly směřovány k vícečetnosti postav. Chlupatec jako čtveřice dívek (možnosti, jež tento přístup nabízel, zůstaly nevyužity). Zdvojená matka - její „dvě hlavy“ (hráno dvěma dívkami) působily spíše jako běžná a prvoplánová pomůcka, již však ještě komplikovalo přebírání role pěti psů tou samou dvojicí. Oceněna byla předloha adekvátní věku a vybavení dětí.

Mluvili jsme do rádia (ZUŠ Žatec)

Devět kluků na jevišti - to je první úspěch představení. Druhým úspěchem byla bezesporu vhodně nalezená a šikovně upravená, kvalitní a

klukům blízká povídka (R. Gogociny). Otázky seminaristů se týkaly nejvíce nabídnuté jevištní realizace. Na jedné straně konvenovala zřetelná blízkost postav s hochy na jevišti. Na straně druhé byl vnímán jako nedořešený jen malý prostor pro samostatnou hru s rolemi. Diváci se bohužel mohli ztratit v postupném přicházení nových postav, které však ztvárňují dva stále stejní chlapci. Velkou komplikací se také jevilo právě zřetelné dodržování rozdílu postav učitele, ředitele a dvou rozhlasáků (nejpůsobivější z tohoto pohledu byla scéna s učitelkou v úvodu, v níž byl zřetelný i postoj nejen k roli, ale hlavně k tématu, což diváci přijali). Herecké partie dvou hlavních protagonistů se zbytečně překrývaly: rozhlasák je chvíli a bez náležitého oddělení ředitelem a po chvíli bez jasného jevištního oddělení se stává zpět rozhlasákem. Seminaristům se ukazovalo jako škoda, že větší prostor nebyl nabídnut i dalším členům party. V pokračující diskusi se mluvilo se i možnostech pestřejší, divadelnější stylizace.

Píseň o Viktorce (ZŠ Horní Maršov)

U této inscenace se objevovalo nejvíce protikladných názorů. Začalo to již u rámce inscenace (objevování zasutých věcí vzpomínek apod.). Pro část seminaristů je takový rámec snesitelný a dokonce jim tento rámec nabídl i klíč k inscenaci – čtení čehosi starého, co nás láká. Druzí - a těch byla většina – považovali rámec za zbytečný. Zbytečnost podtrhl i nešťastný konec na tříkrát. Hodně se diskutovalo o tom, zda věk hrajících umožňuje vůbec uchopit tento text. Pro část seminaristů se práce na představení mohla stát pokusem o hledání přístupu k poezii a k Jaroslavu Seifertovi právě děti v tomto věku. Další diskuse se vadla i o použitých prostředcích (převaha černé, nedotažené stylizace kostýmů v chóru. Sympatické se jevilo jisté vědomí možností s souboru, s nimiž se pracovalo.

Již v průběhu diskuse o prvním představení se v místnosti nenápadně objevila Irina Ulrychová a po celou dobu pozorně diskusi sledovala, občas přidala poznámku z reakcí lektorů, ale hlavně si s jistým potutelným úsměvem pilně činila poznámky.

Zapsal C3

- NALEZENO - U SOUSEDŮ

Na tomto místě bychom vám rádi nabídli trochu, třeba pedagogické, inspirace z bohaté studnice současné pedagogické literatury. Lze tento koutek brát jako možná osvěžení, možná jen jako ukázkou toho, jak se o podobných věcech, o něž i nám při našem „dramatickém“ snažení jde, přemýšlí v jiných souvislostech. Tentokrát nabízáme pohled německých sociálních pedagogů.

Horst Belz a Marco Siegrist
Klíčové kompetence a jejich rozvíjení
(Východiska, metody, cvičení a hry)

Přirozené učení a učení přizpůsobené činnosti mozku je obzvláště efektivní

Už dlouho se rozlišuje mezi vizuálním a auditivním typem. A podkladě podrobných empirických materiálů využil F. Vester znovu těchto

poznatků k objasnění problémů učení. Vychází z toho, že první dojmy, které lidská bytost zažívá v kojeneckém věku ve velmi různých kombinacích a které rozdílně formují vnitřní strukturu mozku, vstěpují do paměti rozhodující základní vzorce vnímání okolního světa a jeho požadavků.

Za velkou část poznatků o funkcích našeho mozku vdčíme neurobiologovi a nositeli Nobelovy ceny Rogeru Sperrymu. Objevil, že levá polovina mozku zpracovává informace digitálně, tzn. že je sídlem řeči a logiky, analyzuje, organizuje a krok za krokem myslí, kdežto pravá polovina zpracovává analogové komunikační prostředky. Myslí v obrazech a analogiích, je oblast syntézy tušení a umělecké tvorby.

Levá polovina mozku odpovídá mimo jiné za rozum a soudnost, myslí logicky, potažmo objektivně, je ale relativně pomalá, protože je přetěžována až na hranici své kapacity.

Pravá mozková hemisféra je naproti tomu odpovědná za pocity, intuici a kreativitu, myslí emocionálně, potažmo subjektivně. Velkou předností pravé poloviny mozku je, že myslí spontánně a rychleji a zpravidla má ještě hodně volné kapacity, protože je trvale nedostatečně využívána.

Informačně – teoretická didaktika zjistila, že průměrná schopnost dvacetiletého člověka je přijímat (při čtení) přibližně 16 bitů/s. Asi 0,7 bitů/s. se dostane do krátkodobé paměti a pouze 0,05 bitů/s. se dostane do dlouhodobé paměti.

Nový poznatek se úspěšně zapamatuje zvláště tehdy, když jsou informace zpracovány tak, aby vyhovovaly činnosti mozku. V tomto případě to znamená vzbudit u svého protějšku emoce a potřeby a oslovit obě poloviny mozku. Adresát si musí umět vytvořit „obraz“ toho, co se říká. „Teď vidíme, proč fungují ‘staré triky’: Už tisíce let spojují totiž dějinné osobnosti vždy slova s obrazy nebo prezentují složité souvislosti v podobnostech. Dnes sice nazýváme tato podobnosti konkrétními příklady, ale princip se nemění.“ Učební látka musí být zpracována tak, aby umožňovala simultánní ukládání do obou polovin mozku. To klade vysoké nároky na didakticko-metodické kompetence vyučujícího.

KARTOTÉKA

DS 2001

22. 6. - 2001

0.02 / MMI

REFERENCE

PŘÍLOHA

Vážená redakce, koupila jsem si nulté číslo Deníku dětské scény a nalistovala Region Jižní Čechy, abych zjistila, co se tam o nás píše. Na místo očekávané zprávy od hlavního organizátora regionální přehlídky, Jiřího Pokorného, jsem zde našla „Obecnou úvahu o recitačních soutěžích“ od Renaty Slavíkové, na kterou jsem nucena reagovat.

Chtěla bych upřesnit některé informace, uvedené v „Obecné úvaze“ a vyjádřit svůj názor, jelikož patřím mezi „lidi více či méně spjaté s pořádající školou (neboli recitační školou)“.

Vyjádření k otázce první – Úloha pedagoga při práci s recitátorem

Paní Slavíková byla požádána, aby vypracovala zprávu o průběhu recitační přehlídky v jihočeském regionu. Jsem přesvědčena, že se její připomínky týkají adresně ZUŠ v Českých Budějovicích, Piaristické náměstí. A to přímo učitelky dramatického oboru této školy. Nejsem si vědoma, že by někdy paní Renata Slavíková navštívila zmiňovanou ZUŠ (a je to škoda), takže se může jen dohadovat, jak učitelka této ZUŠ pracuje s recitátory, jaké používá metody atd. Pokud sama autorka píše, že nemá mnoho zkušeností s uměleckým přednesem, měla by se této „recitační školy“ (ZUŠ) přijít podívat. Bohužel už to asi v tomto školním roce nestihne. Je s podivem, že přestože přiznává své malé zkušenosti v uměleckém přednesu, negativně hodnotí práci učitelky, která v tomto oboru pracuje nejméně 30 let a která dosáhla mnoha úspěchů a různých stupňů recitačních soutěží. Její žáci recitují na Wolkerově Prostějově, Moravském festivalu poezie, na profesionálních přehlídkách v Poděbradech a samozřejmě také na národní přehlídce Dětská scéna, kde jsou hodnoceni velmi kladně.

Je mi líto, že to, co bychom mohli nazvat „rukopisem“ učitele, je v „Obecné úvaze“ uváděno jako negativní a nežádoucí. Cítím to spíše jako určitou přednost. Dokonce znám velmi dobrý dětský divadelní soubor (a nejen jeden), který známý rukopisem svého pedagoga, takže proč by svůj „rukopis“ neměli mít učitelé „recitačních hnízd (škol)“.

Vyjádření k otázce druhé – Úloha porotce při hodnocení recitačního výkonu

Každý pedagog a recitátor jdoucí na recitační

soutěž by měl počítat s tím, že se zde setkájí děti zkušené a méně zkušené, děti ze základních a základních uměleckých škol (a nebývá vždy pravidlem, že děti ze ZUŠ jsou lépe připraveny než děti ze ZŠ). Pokládám zde spíše otázku, proč recitátoři a jejich pedagogové přicházejí na recitační soutěže. Je to proto, aby se nechali inspirovat, získávali nové zkušenosti a rady (proto existují rozborové semináře s lektory poroty), a hlavně – chtěli nám něco sdělit, nebo přišli vyhrát?

Pokud jde o hodnocení vývoje dítěte – recitátora, porotce má možnost porovnat pokrok recitátora, pokud se porotce i recitátor pravidelně účastní recitačních přehlídek (soutěží).

Vyjádření k otázce třetí – Soutěžit či nesoutěžit?

Podle toho, co napsala Renata Slavíková bych to spíše nazvala „Ovlivněná či neovlivněná porota“. A zejména v této třetí otázce bych doplnila (opravila) některé informace.

- škola neorganizovala regionální přehlídku či soutěž, pouze zdarma poskytla prostory

- porotu vybírá hlavní organizátor regionálního kola, Jiří Pokorný, který se snaží zajistit její kvalitní složení, porotce, kteří mají zkušenosti s dětským uměleckým přednesem (pracovníci Rozhlasu České Budějovice, dlouholetí recitátoři, učitelé věnující se přednesu na všech typech škol, studenti DAMU)

- pokud Renata Slavíková již několik let nesouhlasí se složením regionální poroty a s její objektivitou, proč nevyužila některou z možností, které jí byly nabídnuty – a) zajít za hlavním organizátorem a navrhnout, kdo by měl být v objektivní, nezávislé porotě, b) převzít organizaci regionálních přehlídek, popřípadě i okresních kol a zajistit tak nezávislou porotu.

Dál mě jen zaráží, že Renata Slavíková, porotkyně 4. kategorie regionálního kola v Č. Budějovicích, poslala hned dva recitátory na národní přehlídku Dětská scéna z té „proteční recitační školy, i když ví, jaké metody a postupy se v této recitační škole používají“.

Jen je mi líto, že jako objektivní hodnocení úrovně a kvality recitátorů všech kategorií regionální přehlídky Jihočeského kraje byla zvolena tato, dle mého názoru, velmi subjektivní „Obecná úvaha“ Renaty Slavíkové, která v podstatě viděla jen jednu čtvrtinu regionální přehlídky.

Jaroslava Masopustová

(jedna z oněch ovlivněných porotců)

B.I.B.L.I.O.V.A.K

Bibliovak = jakýkoliv vak, sak, taška nebo batoh či jiné zavazadlo, jež nese alespoň jednu knihu. Bibliovak se rodí zpravidla cestou mezi regály knihkupectví.

Aby se i vaše zavazadlo mohlo stát „bibliovakem“ nabízíme Vám inspiraci z polic místního knihkupectví jež najdete v přízemí obchodního centra na Horské ulici (vede dolů od náměstí Krakonošova náměstí).

(poznámka od C3: v sobotu zavřeno již v půl jedenácté – vak tudíž nenese aktuální náklad)

V diskusích kolem výkonů recitátorů i nad představení souborů se často objevují otázky pochopení textu, vztahu předlohy a realizovaného výstupu, otázky respektování předlohy, stylu autora atd. Jistě vybavení pro podobné diskuse může nabídnout četba knihy.

Mysl a smysl.

Umberto Eco

(v překladu Jiřího Fialy), známý italský semiotik (Semiotika a filozofie jazyka), esejista (Hledání dokonalého jazyka, Skeptikové a těšitelé) a romanopisec (Jméno růže, Foucaultovo kyvadlo, Ostrov včerejšího dne) se ve svých esejích, jež tento soubor obsahuje, zabývá z různých pohledů právě vztahem mezi autorem a vnímatelem uměleckého díla. Sborník vydaný u příležitosti převzetí ceny Vize 97 (Nadace Dagmar a Václava Havlových) obsahuje ve čtyřech oddílech Minulost a budoucnost semiotiky, Hledání dokonalého jazyka, Od televize k internetu, Psaní a čtení) osm esejů napsaných od sedmdesátých let až do roku 2000.

Nabízíme vám ukázkou z eseje *Jak píšu*

„A to je taky důvod, proč jsem v době, kdy jsem psal *Jméno růže*, děle než rok, pokud se dobře pamatuji, nevzal pero do ruky (U Foucaultova kyvadla to byl dokonce roky dva), stejně tomu bylo i v případě *Ostrova včerejšího*

dne. Nepsal jsem, jenom četl, dělal si různé náčrty a diagramy, vymýšlel určitý svět. Tento svět měl a musel být co nejkonkrétnější, abych se v něm mohl přirozeně pohybovat a důvěrně se s ním seznámit. Pro *Jméno růže* jsme si nakreslil stovky labyrintů a plánek opatství, čerpal jsem přitom údaje z jiných plánek a ze znalostí míst, která jsem navštívil, protože jsem nutně potřeboval, aby všechno fungovalo, potřeboval jsem vědět, jakou dobu potřebují dvě postavy k tomu, aby dorazily z jednoho místa na druhé a při tom si povídaly. Tak jsem také vymezoval dobu trvání dialogů.

Nedokázal bych v žádném svém románu napsat větu „Zatímco vlak stál na nádraží v Modeně, rychle vystoupil a šel si koupit noviny,“ pokud bych opravdu v Modeně nebyl a neověřil si, zda tam dotyčný vlak opravdu stojí tak dlouho, a jak daleko je novinový stánek od nástupiště (což platí samozřejmě i pro případ, že by vlak měl zastavit v Innsbree), aby se to dalo stihnout. Mělo to samozřejmě jen máloco společného s vývojem příběhu (mám aspoň ten dojem), ale kdybych to nepodnikl, nemohl bych jej vyprávět.“

NAŘÍZENÍ

TRUTSPEKTORÁTU:

č.j. MMI/1788

KLIDNÉ SNY!

č.j. MM/21-2806/01

J.A. Komenský - Labyrint světa a ráj srdce

Čtení druhé

Kapitola X. - Poutník stav učených prohlédá;

nejprv veřejně

...I vejdem dále do brány, a vidím, an každý ten strážný, jednoho neb více jich na práci vezma a s nim se veda, do uší mu cos dmýchá, oči protírá, nos a chřípě vyčišťuje, jazyk vytahuje a obkrajuje, ruce a prsty skládá a rozkládá, a nevím, co víc

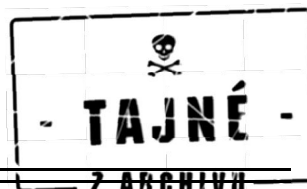
nedělá. Někteří se i hlav provrtovati a cos nalévat pokoušeli. Nad čímž tlumočník zděšeného mne vida: „Nediv se,“ řekl; „učení ruce, jazyk, oči, uši, mozek a všechny vnitřní i zevnitřní smysly jinakší než hloupý lidu obor práce míti musejí: protož se tu přeformovávají, a to bez práce a odpornosti býti nemůž.“ Vtom pohledím a spatřím, jak nebozí mnoho od toho přeformování dávati museli. Ne o měšci, než o kůži, již museli nastavovati, pravím. Často zajisté pěst, rafie, rákoska, metla na líci, na lebku, na hřebetě, na zadnici se octla, až krvavou cedili, a teměř napořád prouhů, šrámů, modřin, mozolů plní byli. Což někteří vidouc, dřív než se jim dali, jen do brány nahlédnouc, coufali; jiní formovatelům těm z rukou se vydrouc, zutíkali tolikéž. Menší jich počet dotrval, až na prostranno puštění; až i já také, do toho stavu chuťt maje, formací tu sem, ač ne bez nesnadností a trpkostí, vystál.

Z brány když vycházíme, vidím, že každému tomu ponabroušenému cejch dávají, po němž by, že mezi učence přináleží, poznán býti mohl, kalamář za pás, za ucho péro a do ruky prázdnou knihu k shledávání umění: i dostal sem toho také. Tu pak dí mi Všežvěd: „Nu, již tu máme čtvero rozcestí, do filozofie, medicíny, juris prudentie a teologie: kam nejdřív chceme?“ „jak soudíš,“ řekl sem. On zase: „Dojdeme nejprv na plac, kdež se všickni scházejí, aby se na ně zespolka podíval; opotom auditoria porůznu procházeti budeme.“

OPRÁVNĚNÍ
K VEDENÍ

DNE ... 6.2001

Příjmení:	Lhotská
Jméno:	Jiřina
Vlasy:	akorát, různobarevné
Barva očí:	lehce hnědé
Barva stěn koupelny:	nezjištěno
Oblíbená barva ponožek:	ty mužovy se postupně stávají stejnými
Oblíbený drahý kov:	nezná
Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	tak asi krušovickou desítku, už ani džbánec ne
Za 24 hodin ujde:	do práce přes lávku a zpátky
Večeře pro dva za 55 Kč:	Bramboračku ze všeho, co je doma (houby i sýr) a k tomu chleba a krušovickou desítku
	(pozn. JI nemůže večeřet bez piva)
	Vydal: Trutspektorát 24.6.01

VSTUP POVOLEN

Kam až jsme schopni zajít! Je opravdu možné takovým způsobem prznit staré památky moderním uměním? Kam směřuje užité umění dneška?! Jsme opravdu pohoršeni vztahem současných „řádoby umělců“ k historii. Tážete se, proč taková ostrá slova? Komu jsou určena? Samozřejmě, nemůžete se mýlit. Vy, který se považujete za osobnost, nepochopeného umělce, který se vyjadřuje kontroverzními (jinde jistě vysoce ceněnými...) díly. Vy, Adame Kristauere, vy, který jste se rozhodl, že zničíte všechny pozůstatky dob minulých. Vaše „objekty“ z ostatních drátů, jimiž jste vyzdobil před rokem všechna malebná zákoutí, která jsme si my, důchodci, oblíbili, všichni přežili. To, že jste však poškodil dveře nejstaršího domu Trutnova, jen tak přejít nehodláme.

Kliku ze 17. století jste vy, prostoduchý kutile, naprosto zničil! Dům, kde se v současné době nachází obchod se střeleckými zbraněmi, přišel o svou chloubu. V touze být světový jste odmontoval mosazné madlo kliky a na jeho místo jste nasadil tlumič? Kolik vám majitel obchodu zaplatil??? Apelujeme na vás, abyste kliku vrátil do původního stavu, jinak poskytneme jisté kroky.

Spolek trutnovských historiků Zvědoň

DESINFIKOVÁNO
!
DERATIZOVÁNO

2 - ? - 1

SOUTĚŽ

SCÉNÁŘNÍ KONKURZ PRO Č.J. MMI2220

Ještě chvíli zůstaneme na náměstí. Nedaleko Krakonošovy kašny stojí zajímavý barokní sloup. V jeho spodní části lze vidět postavy světců v životní velikosti (Jáchym, Anna, Marie, Jan Nepomucký ve vnitřním kruhu na čtvercovém podstavci, o něco níže pak Zachariáš, Alžběta, Jan Křtitel a Josef), na jedenáctimetrovém sloupu pak ční do výše sousoší, po němž je sloup pojmenován. Na sloupu je umístěn latinský chronogram a též zajímavý český nápis, z něhož se lze ledacos dozvědět.

Otázka dne zní:

Jak se sloup na náměstí jmenuje a kdo ho nechal vystavět?

Dnes si dovoluujeme i podotázku pro experty - dokážete spočítat z latinských číslic v chronogramu rok údajného postavení sloupu? (malá nápověda: dělá se to tak, že si opíšete všechna velká písmena v latinském nápisu, seřadíte je v pořadí tisícovky, pětistovky, stovky, desítky, pětky a jednotky a všechno to sečtete)

Těšíme se na odpovědi!

Správná odpověď ze včerejška zní: socha na kašně zobrazuje Krakonoše. Pán Krkonoš drží v ruce hůl. Nová kopie této sochy umístěná letos místo originálu je vyrobena z bronzu.

Redakce obdržela pouze dvě správné odpovědi - od J. Maršálka a Nely Knapové. Na oba čeká knížka v redakci!!!

DĚTSKÁ
SCÉNA

SCHVÁLENO

PŘIPRAVENO
K TISKU

CO DNES A CO ZÍTRA

ČTĚTE

neděle 24. 6.

7.00 - 8.00	snídaně - recitátoři	
7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé	
8.00 - 8.45	dílna pro recitátory II. kat.	SLŠ-2
	dílna pro recitátory III. kat.	SLŠ-3
	dílna pro recitátory IV. kat.	SLŠ-4
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	ZUŠ-1
	- I	ZUŠ-2
	- II	
	semináře pro dospělé	
	= seminář B	MěÚ
	= seminář C	Nivy
	= seminář D	ZUŠ-D
9.00 - 11.00	vystoupení recitátorů IV. kat.	SLŠ-A
11.00 - 12.30	oběd - recitátoři, seminaristé A	
12.30 - 14.00	oběd - soubory, seminaristé B, C, D	
12.30 - 14.00	beseda lektorského sboru s recitátory IV. kategorie a jejich doprovodem	SLŠ-A
	diskusní klub pro doprovod recitátorů II. a III. kat. + seminář A	SLŠ-1
	dílna pro recitátory II. kat.	SLŠ-2
	dílna pro recitátory III. kat.	SLŠ-3
14.30 - 16.40	2. blok vystoupení souborů	
	* MOMO	ND
	DDS Brmkadla CVČ Lužánky Brno	
	* Pět holek na krku	kino
	LDO ZUŠ Uherské Hradiště	
17.30 - 18.45	diskusní klub pro seminaristy	MěÚ
17.30 - 18.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů	ND-S
18.45 - 20.00	večeře - soubory, seminaristé	
20.15 - 20.35	3. vystoupení souborů 2. Bloku	
	* Je můj vlastní hradba ghett	kino
	Recitační soubor Ťapka ZŠ Znojmo	

pondělí 25. 6.

7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé	
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	ZUŠ-1
	- I	ZUŠ-2
	- II	
	semináře pro dospělé	
	= seminář A	ND-1
	= seminář B	MěÚ
	= seminář C	Nivy
	= seminář D	ZUŠ-D
9.00 - 11.15	3. blok vystoupení souborů	ND/
	představení pro veřejnost	kino
	(viz odpolední blok)	
12.30 - 13.45	oběd - soubory, seminaristé	
14.00 - 16.30	3. blok vystoupení souborů	
	* Tom Sawyer	ND
	Turnovské divadelní studio	
	* Za Ludmilou!	ND
	HOP-HOP ZUŠ Ostrov	
	* Když kdo má rád koho	kino
	Horní-Dolní, dramatický kroužek	
	ZŠ Sloupnice	
17.00 - 18.45	diskusní klub	MěÚ
	pro seminaristy	
17.00 - 18.45	diskuse	ND-S
	lektorského sboru s vedoucími souborů	
18.45 - 20.00	večeře - soubory, seminaristé	

Legenda:

SLŠ – Střední lesnická škola
MěÚ – Městský úřad
ND – Národní dům
Kino – kino
ZUŠ – Základní umělecká škola

TRUTSPEKTORÁT
Č.J. - MMI212806

Deník dětské scény - Trutnov 2001. Číslo 2.

Redakce: Roman Černík, Iva Dvořáková, Anička Trčková, Zdeněk Dlabola, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Redakce příspěvků z regionálních přehlídek: Jakub Hulák. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 24.6.2001 v 1.30. Vychází - 24.6.2001 v 12.00. Náklad - 300ks.